

Kopie
Afgeleverd aan:
art. 1030 Ger. W.
Vrij van griffierecht - art. 280,2° W.R.

№ - 22

Repertoriumnummer 2016/ 2309
Datum van uitspraak 10 maart 2016
Ronummer 2015/EV/25

Uitgifte		
Uitgereikt aan	Uitgereikt aan	Uitgereikt aan
op € BUR	op € BUR	op € BUR

Niet aan te bieden aan de ontvanger

staatsloze

Hof van beroep Gent

Arrest

elfde kamer

Aangeboden op 11 MAART 2016
Niet te registreren
Anja WILLEMS Ea. inspecteur a.l.

COVER 01-00000403537-0001-0008-01-01-1

IN DE ZAAK MET NUMMER 2015/EV/25

VAN

PROCUREUR-GENERAAL BIJ HET HOF VAN BEROEP TE GENT
met kantoor te 9000 GENT, Savaanstraat 11/101

appellant

TEGEN

[REDACTED]
wonende te 8310 Sint-Kruis (Brugge), [REDACTED]

geïntimeerde

voor wie optreedt mr. Micholt Sylvie, advocaat met kantoor te 8000 Brugge, Maria van Bourgondijelaan 7b

VERLEENT HET HOF HET VOLGENDE ARREST.

I. BEROEPEN VONNIS

1. Op 18 november 2014 legt [REDACTED] (hierna: [REDACTED]) ter griffie van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge, een eenzijdig verzoekschrift neer tot erkenning als staatloze in de zin van artikel 1 van het Verdrag van New York van 28 september 1954.

De rechtbank hoort [REDACTED] en zijn advocaat in raadkamer op 23 februari 2015 (art. 1028 Ger.W.). Schriftelijk negatief advies van het openbaar ministerie volgt op 4 maart 2015 met navolgende schriftelijke repliek van [REDACTED] op 23 maart 2015.

2. Bij vonnis van 20 april 2015 in de zaak met AR nummer 14/1950/B gaat de tweede kamer van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge, in op het verzoek van [REDACTED]

PAGE 01-00000403539-0002-0008-01-01-4

Zodoende zegt de rechtbank voor recht dat [REDACTED] wordt erkend als staatloze in de zin van artikel 1 van het Verdrag van New York van 28 september 1954.

De rechtbank legt de niet nader begrote gedingkosten aan de zijde van [REDACTED] ten laste van [REDACTED].

II. HOGER BEROEP

1. Bij verzoekschrift neergelegd ter griffie van het hof op 30 april 2015 stelt het openbaar ministerie hoger beroep in tegen voormeld vonnis van 20 april 2015.

Met zijn hoger beroep beoogt het openbaar ministerie dat zijn negatieve advies (voor de eerste rechter) gegrond wordt verklaard en [REDACTED] aldus niet als staatloze wordt erkend nu hij onderdaan is van de Palestijnse staat Palestina.

2. [REDACTED] neemt conclusie tot afwijzing van het hoger beroep en zodoende tot bevestiging van het beroepen vonnis.

3. De zaak is behandeld op 7 januari 2016, waarna het hof het debat heeft gesloten en de zaak in beraad heeft genomen.

Het openbaar ministerie legt op 7 januari 2016 met akkoord van [REDACTED] nog een pleitnota neer.

Het hof heeft het dossier van de rechtspleging en de overgelegde stukken ingezien.

III. BEOORDELING

1. De rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge, stelde terecht vast dat zij (internationale) rechtsmacht heeft en bovendien intern materiaal/territoriaal bevoegd is om van voormelde vordering kennis te nemen. Ook het hof heeft rechtsmacht en is bevoegd.

De vordering werd regelmatig en ontvankelijk ingesteld.

Het hoger beroep is evenzeer regelmatig en tijdig en aldus ontvankelijk.

Gelet op het hoger beroep van het openbaar ministerie verloopt de procedure, anders dan voor de eerste rechter, in hoger beroep op tegenspraak.

Over al deze punten rijst overigens (tussen de partijen) geen discussie.

2. [REDACTED] beoogt de erkenning als staatloze in de zin van artikel 1 van het Verdrag van New York van 28 september 1954 betreffende de Status van Staatlozen (hierna: Apatridenverdrag). België heeft het Apatridenverdrag goedgekeurd bij wet van 12 mei 1960 (BS 10 augustus 1960).

Artikel 1, § 1 van het Apatridenverdrag definieert 'staatloze' als een persoon die door geen enkele Staat, krachtens diens wetgeving, als onderdaan wordt beschouwd.

Behoudens de uitsluitingen bepaald in artikel 1, § 2, (i), (ii) en (iii) van het Apatridenverdrag wordt diegene die geen nationaliteit bezit, als staatloze erkend, nu nationaliteit een rechtsband is die een individu als onderdaan verbindt aan een staat (zie M. Van de Putte en J. Clement, "Nationaliteit", APR, Antwerpen, 2001, 2).

De bewijslast met alle middelen van recht rust op de verzoeker.

De last om te bewijzen over geen nationaliteit te bezitten moet echter in redelijkheid worden benaderd. Men kan van de verzoeker niet verlangen dat hij aantoonde dat hij niet de voorwaarden zou vervullen om minstens van één staat ter wereld de nationaliteit te verkrijgen. Het volstaat dat de verzoeker aantoonde dat (1) hij door de landen waarmee hij een band heeft omwille van geboorte, afstamming, huwelijk, verblijf, e.d. niet als onderdaan wordt beschouwd en (2) hij, wanneer hij ooit een nationaliteit heeft gehad, deze ingevolge de wet is verloren.

3. [REDACTED] voert aan dat (1) hij is geboren op 11 augustus 1990 te Khan Younis, gelegen in de Gaza-strook (Palestina), (2) zijn vader en moeder Palestijnen zijn, (3) hij vanaf zijn geboorte tot zijn vertrek steeds in de Gaza-strook heeft verbleven en (4) hij niet is gehuwd.

[REDACTED] komt op 10 november 2012 in België aan. Hij dient onmiddellijk een asielaanvraag in.

Bij beslissing van 27 november 2012 kent het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen aan [REDACTED] omwille van zijn afkomst uit Gaza, het subsidiaire beschermingsstatuut toe, waardoor hij een tijdelijk verblijfrecht in België verkrijgt.

De overgelegde stukken illustreren en staven afdoende de identiteit en Palestijnse origine van [REDACTED]. Het openbaar ministerie betwist niet dat [REDACTED] is geboren in de Gaza-strook en van Palestijnse origine is.

Gelet op de hierboven gedulde bewijslast volstaat het aldus dat [REDACTED] aantoonde dat hij niet door een nationaliteitsband met Palestina kan worden/is verbonden. Dat hij ooit een (andere) nationaliteit heeft bezeten, blijkt niet. Anders dan het openbaar ministerie ongemotiveerd aangeeft, is het onderzoek naar een nationaliteitsband met Saoedi-Arabië hier niet aan de orde.

4. In de voorliggende informatie is geen spoor dat [REDACTED] onder de uitsluitingen zou vallen opgesomd in de artikelen 1, §2, (ii) en (iii) van het Apatridenverdrag.

Artikel 1, §2, (i) van het Apatridenverdrag bepaalt dat dit verdrag niet van toepassing is op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, zolang zij die bescherming of bijstand genieten.

Deze uitsluiting onder 1, §2, (i) kan hier evenmin (nog) aan de orde zijn. In zijn arrest van 11 januari 2009 oordeelt het Hof van Cassatie dat een Palestijn de in artikel 1, §2, (i) van het Apatridenverdrag bedoelde bescherming en bijstand niet meer geniet van zodra hij de zone in het Midden-Oosten waar de Organisatie van de Verenigde Naties voor Hulpverlening aan Palestijnse vluchtelingen in het Midden-Oosten (UNRWA '8 december 1949) haar opdracht uitvoert, heeft verlaten. Het feit dat de Palestijn enkel tijdelijk verblijft in een staat die niet tot de opdrachtzone van de UNRWA behoort, verandert hieraan niet (Cass. 22 januari 2009, RW 2010-11, 450, noot M. Morel).

5. Rest aldus de vraag of [REDACTED] de Palestijnse nationaliteit kan bezitten/bezit.

Daartoe dient het recht/de wetgeving van de betrokken 'staat' te worden toegepast (art. 1, § 1 van het Apatridenverdrag en art. 3, § 1 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht).

Zoals aangegeven, is nationaliteit een rechtsband die een individu als onderdaan verbindt aan een staat. Aldus moet noodzakelijk (vooraf) het bestaan van een Palestijnse Staat worden onderzocht.

6. De eerste rechter heeft op pagina's 4 *in fine*-6 in het beroepen vonnis een correcte en voldoende schets gegeven van de geschiedenis van Palestina, die het hof voor zoveel als nodig overneemt.

In Internationaal recht grijpt men veelal terug naar de voorwaarden (in art. 1) van de Conventie van Montevideo van 1933 die moeten zijn vervuld om van een soevereine staat te kunnen spreken: (1) een bepaald grondgebied, (2) een permanente bevolking, (3) een regering en (4) de capaciteit om relaties aan te gaan met andere staten (M. Cogen, *The comprehensive guide to International law*, Brugge, die Keure, 2008, 79-80, nr. 53).

Maar zelfs als zou worden aanvaard dat, ondanks de beperkingen door de nog steeds aanwezige Israëlsche controle/bezetting, vier voormelde voorwaarden voor Palestina volkomen zijn vervuld, deelt het hof de zienswijze van de eerste rechter dat het bestaan in/de erkenning door de Internationale gemeenschap doorslaggevend blijft.

Hoewel strikt gezien het politieke bestaan van een staat niet gelijk staat met de erkenning door andere staten (art. 3 van de Conventie van Montevideo), blijft het een pijnpunt dat een significant aantal staten Palestina nog niet officieel heeft erkend. Ook weigert de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties tot op heden Palestina als volwaardig(e) lid(staat) te erkennen. De Algemene Vergadering van de Verenigde Naties kende op 26 november 2012 Palestina enkel de status van waarnemend niet-lid toe. Het Europees Parlement steunt (blijkens een resolutie van 17 december 2014) weliswaar de erkenning van Palestina als staat en de tweestaten-oplossing in het Palestijns-Israëlsch conflict, doch Europa koppelt een en ander aan de nog te bevorderen ontwikkeling van desbetreffende vredesonderhandelingen.

Cruciaal pijnpunt is en blijft dat, anders dan het openbaar ministerie enigszins wil voordoen, België tot op heden, evenmin de Palestijnse Staat als dusdanig heeft erkend. België koppelt blijkens de op 5 februari 2015 door de Kamer van Volksvertegenwoordigers goedgekeurde resolutie de erkenning van de Palestijnse Staat aan niet minder dan drie concrete voorwaarden: (1) een gezamenlijk Europees standpunt, (2) de vorming van een Palestijnse regering die het hele grondgebied effectief controleert en (3) de evolutie van de vredesonderhandelingen tussen Palestina en Israël. De Belgische federale regering heeft dit (niet-bindend) verzoek nog niet in een effectieve erkenning van de Palestijnse Staat omgezet.

7. In de gegeven omstandigheden oordeelt het hof met de eerste rechter dat *hic et nunc* niet kan worden besloten tot het bestaan van een soevereine (functionerende) Palestijnse staat.

Het loutere gegeven dat Palestina zelfbeschikkingsrecht beoogt, doet hieraan geen afbreuk.

Bijgevolg kan [REDACTED] niet de Palestijnse nationaliteit bezitten/hebben gehad.

Aldus is verder onderzoek naar mogelijke Palestijnse wetgeving niet aan de orde.

8. Het hoger beroep van het openbaar ministerie faalt. Het beroepen vonnis verdient bevestiging.

IV. GEDINGKOSTEN

1. Het hof beaamt het oordeel van de eerste rechter omtrent de gedingkosten in eerste aanleg.

2. Het openbaar ministerie dient, als de hoofdzakelijk in het ongelijk gestelde partij, te worden verwezen in de gedingkosten in hoger beroep (art. 1017, eerste lid Ger.W.).

[REDACTED] vordert geen kosten/rechtsplegingsvergoeding.

De door [REDACTED] voorwaardelijk gevorderde gunst van de kosteloze rechtsbijstand is (*hier*) niet aan de orde.

OP DEZE GRONDEN,

HET HOF,

RECHT DOENDE OP TEGENSpraak,

met inachtneming van (de artt. 2 e.v. en inz.) artikel 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,

verklaart het hoger beroep ontvankelijk doch ongegrond,

bevestigt zodoende, gelet op de grenzen waarbinnen het is aangevochten, het beroepen vonnis van 20 april 2015,

PAGE 01-00000403539-0007-0008-01-01-4

bevestigt zodoende dat [REDACTED] °11 augustus 1990 te Khan Younis (Palestina), wonende te 8310 Sint-Kris (Brügge), [REDACTED] wordt erkend als staatloze in de zin van artikel 1 van het Verdrag van New York van 28 september 1954,

veroordeelt het openbaar ministerie tot de gedingkosten in hoger beroep, aan de zijde van [REDACTED] niet nader begroot.

Aldus gewezen door de elfde kamer van het Hof van beroep te Gent, recht doende in burgerlijke zaken, samengesteld uit:

Mevrouw V. De Clercq

Raadsheer, waarnemend voorzitter,

De heer S. Mosselmans

Raadsheer,

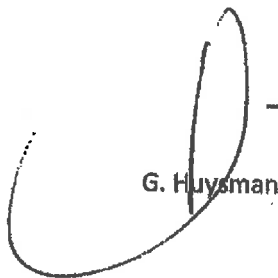
Mevrouw A. Stubbe

Raadsheer;

en uitgesproken door de wn. voorzitter van de kamer in openbare terechtzitting op tien maart tweeduizend zestien,

bijgestaan door mevrouw G. Huysman

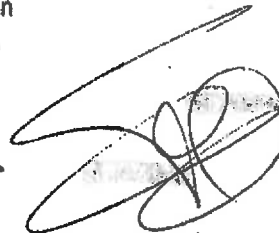
Griffier.

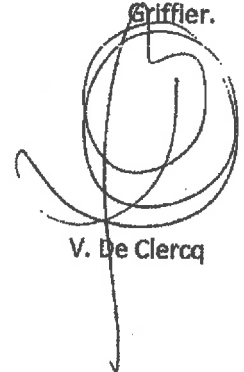
G. Huysman

A. Stubbe

S. Mosselmans

V. De Clercq

